

Mn. Oliveras a la Renclusa. Foto: Fundació Mauri

refugi. Tot plegat provocà enrenou i hi hagué dimissions entre els càrrecs directius i fins i tot baixes significatives entre els socis del Centre.”

Fou aleshores, quan el debat era més candent, algú va tenir la pensada de prescindir del refugi i utilitzar com a capella, una cavitat que feren buidar en el cingle immediat, on hi havia hagut una petita cabana des de la qual Juli Soler (1865-1914) controlava l'avenç de les obres, i que havia batejat com a Vil·la Maladeta.

A partir d'aquell moment mossèn Oliveras posà tota la seva tenacitat en la construcció i arranament de la capella, que fou finançada en gran part per Emili Juncadella (1885-1936), bon amic amb qui compartiria unes caceres a l'Àfrica Oriental l'any 1928. Un cop acabades les obres s'entronitzà la imatge de la Mare de Déu de les Neus, i es recobrí la cova amb un frontal de pedra rústica imitant l'estil romànic.

És així com a l'estiu de 1914 la capella i el refugi de la Renclusa estaven enllestits, però la seva inauguració s'hagué de retardar. La prematura mort del principal impulsor Juli Soler i Santaló, així com l'esclat de la Primera Guerra Mundial,

fan que es posposi a l'estiu de 1916. Aleshores, naturalment ningú ho sabia, però s'estava a la vigília de la tragèdia, una tragèdia que colpí fortament a mossèn Oliveras, feu donar un tomb a la seva vida, i li feu refermar aquella especial vinculació a l'Aneto, que hem esmentat a l'inici de l'article. Que en paraules de Josep Iglésies “...el va convertir en pelegrí constant que torna i retorna amb constància al lloc de la tragèdia, talment com si visqués una vida robada.”

I efectivament va retornar cada estiu a la Renclusa, fins el 5 d'agost de 1954, amb la salut ja migrada, que se n'acomiadà definitivament. El 5 d'agost de 1957, un mes abans de la seva mort, el Centre Excursionista de Catalunya, va fer col·locar a l'interior de la capella de les Neus de la Renclusa una placa en reconeixement a la seva constància, fidelitat i estimació per aquelles muntanyes pirinenques.

Josep Castells Gironès